

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"ODYSSEIA"YA ÇAĞDAŞ YORUM OLAĞAN ŞÜPHELİLER

ATA DEMİRER

NECATİ
BİLGİÇ

NİHAL
YALÇIN

TARİK
ÜNLÜOĞLU

ÖZLEM
TÜRKAD

MERT
ARAN

SENARYO ATA DEMİRER
YÖNETMEN HAKAN ALGÜL

BERLIN KAPLANI

Şimdi DVD'de!

imaj

tiglon

ANADOLUJET

Coca-Cola

Ücretsiz PDF-Kitap Arşivi: <https://tanfey.org>

GÜZEL BİR “HAFTASONU”...

BU YIL 16-26 ŞUBAT TARİHLERİ ARASINDA DÜZENLENEN İF İSTANBUL BAĞIMSIZ FİLMER FESTİVALİ’NİN ardından, akıl almaz bir tartışma alevlendi. İslami ve muhafazakar sağ görüşe mensup bazı yazarlar, bu festivalde gösterilen kimi filmleri hem okurlarına hem de Kültür Bakanlığı’na şikayet ettiler. Eşcinsellik başta olmak üzere kendi bakış açılarına uymayan temaları işleyen filmlerin yer aldığı bu festivale, gelecek yıllarda bakanlığın destek vermemesini öğütlediler. Karşı cenapta yer alan yazarlar ise gayet ‘aklı başında’ tepkiler vererek hem başka yaşam biçimlerini aşağılayan hem de sansüre davetiye çıkaran bu önermenin akıl ve insanlık dışı olduğunu vurguladılar.

Söz konusu festivalde gösterilen ve muhtemelen konuyu ateşleyen filmlerden biri olan “Haftasonu” (Weekend), verilmesi gereken cevabı başrol oyuncusunun ağzından dile getiriyordu oysa: “...Onlara boyun eğdiğimiz, kurallarına uyduğumuz sürece heteroseksüeller bizi severler. Emin ol, aletlerimizi boğazlarından aşağı itmediğimiz sürece bizi severler. Çünkü bir heteroseksüel olarak onlar aletlerini sürekli boğazımıza sokuyorlar... Heteroseksüel hikayeler televizyonda, her yerde... Kitaplarda, reklam panolarında, dergilerde, her yerde... Ama ya gay’ler... ‘Heteroları üzmemeliyiz! Dikkat, heterolar geliyor. Aman onları üzmeylem, kendi küçük mıntıkamızda saklanalım, el ele tutuşmayalım, sokaklarda öpüşmeyelim.’ Tek söylediğim; ilişkiyi geçerli, bizi de sayılır kılmak için kimsenin onayına ihtiyacımız olmadığı. Bir adam başka bir adamın karşısına geçiyor ve herkesin önünde ‘Seni seviyorum ve seninle evlenmek istiyorum’ diyor. Herkes onlara bakıp ‘Bu yanlış, bu iğrenç, bu mide bulandırıcı’ diye düşünürken karşısında durup ‘Hayatımın kalanını seninle geçirmek istiyorum’ demek... İnsanlar cehennemde yanmamız gerektiğini düşünürken bunu demek... Sonra dönüp, ‘S.ktirin gidin, ne

düşündüğünüz zerre kadar umurumda değil’ diyebilmek...”

Muhtemelen bu düşüncelerin dile getirilmesi bile, filmi izleyen muhafazakarları çıldırtmaya yetmiş olmalı. Kendi yaşam tarzını, inancını, o inancın kurguladığı yasak anlayışını, elinden gelse ‘doğru’ diye tüm dünyaya dayatmaya can atan bu kişilerin en büyük eksiklerinden biri şüphesiz ‘empati’. Yani, kendini karşısındaki insanın yerine koyabilmek. Onun acısını, derdini, yaşamını, özlemlerini, duygularını anlayabilmek.

Bu sadece inanç ve cinsel yönelimlerle ilgili bir konu da değil elbet. Geçtiğimiz hafta içerisinde, 1980’lerde Komedi Dans Üçlüsü adı altında şaklabanlıklar yaparak tanınan, bir ara şarkıcılığı(!) deneyen, günümüzün yapımcısı ve twitter fenomeni olan kişi, 23 Nisan günü çıkıp alenen Kürtleri aşağılayıcı tweet atabiliyor. Neredeyse tüm dünya çocuklarının kutladığı bu bayramı ‘Atatürk’ün Türk çocuklarına armağan ettiği’ni söyleyip, Kürt çocuklarına ağza alınmayacak laflar sayıştırabiliyor.

Hemen ertesi günün 24 Nisan olması ise dikkatin Kürtlerden Ermenilere çevrilmesine yeterli. Yaklaşık 100 yıl önce yaşanan acıların halen soykırım olup olmadığının tartışılması bir yana; bu coğrafyada yıllardır bilinçli bir politikayla Ermenilere karşı nefret tohumlarının ekilmesi, hatta işin en acı tarafı ‘Ermeni’ kelimesinin kimi zaman neredeyse ‘hakaret’ yerine kullanılması; aslında saçıklığın, ötekileştirmenin, kötücüllüğün, acımasızlığın, ırkçılığın yani özetle faşizmin nasıl da farkında olmadan içimize işlediğini göstermiyor mu? Ve yine ‘empati kurma’ eksikliğimizi...

Başa dönersek... Biz yine sinemadan vazgeçmeyelim. Bir filmin yeri geldiğinde dünyamızı değiştirebileceğini unutmayalım. Çünkü filmler, başka hayatlarla empati kurabilmenin en basit ve en güzel yolu... İyisi mi bu ‘haftasonu’ siz de güzel bir film seçin, ruhunuza iyi gelecek başka yaşamlarda gezinerek yüreğinizi zenginleştirin.

GİZLİ TEŞKİLAT

(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU: BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemazer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com

GÖRSEL YÖNETMEN: BİLGEHAN ARAS **LOGO TASARIM:** ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA:** BAŞAR UĞUR **KATKIDA BULUNANLAR:** TUNCA ARSLAN, EBRU ÇELİKTOĞ, KEREM SANATEL, JANET BARIŞ, MÜJDE İŞİL, SERDAR KÖKÇEOĞLU, KEMAL EKİN AYSEL, MURAT ERŞAHİN

REKLAM İLETİŞİM: EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

www.arkapencere.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Kara Altın (Black Gold); Kuzgun (The Raven); Dehşet Kapanı (The Cabin In The Woods); Aşkın Renkleri (La Délicatesse); Marigold Otel'i'nde Hayatımın Tatili (The Best Exotic Marigold Hotel); Çifte Soygun (Flypaper); Pazarları Hiç Sevmem; Ölümün Sesi (Babycall).

23 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

24 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan'ın "İslami Sinema'nın Çıkmazı" başlıklı yazı dizisinde üçüncü halka: "Fleşbek Meselesi..."

26 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Bryan Singer, sonuna kadar sürprizi korumayı başardığı 'akıllı' suç filmiyle tarihe geçmişti: "Olağan Şüpheliler" (The Usual Suspects).

28 LEKELİ ADAM

'Lanetli' sinemacı Emir Kusturica'dan hayat, ölüm, aşk ve savaş üzerine lirik bir çalışma: "Bir Mucizedir Yaşamak" (Zivot Je Cudo).

30 AİLE OYUNU

Bisikletli Çocuk (Le Gamin Au Vélo);
Devlerin Günahı (There Be Dragons).

34 SAPIK

Yozgat Blues; SekSek söyleşileri; Zeynep Özbatur'dan isyan!;
Güneye Bakan Duvar; Sean Connery İstanbul'dayken.

DEHŞET KAPANI

ORİJİNAL ADI The Cabin In
The Woods

YÖNETMEN Drew Goddard

OYUNCULAR Kristen Connolly,
Chris Hemsworth, Anna Hutchison,
Fran Kranz, Jesse Williams,
Richard Jenkins

YAPIM 2011 ABD

SÜRE 95 dk.

DAĞITIM Pinema (r Film – Mars
Entertainment)

"Ucuz Roman"ın suç
filmlerine yaptığı şeyi
"Dehşet Kapanı" korku
filmleri için yapıyor.
Filmdeki hiçbir fikir
dünyanın en özgün fikri
değil. Ama daha önce
niye kullanılmadığına
şaşıp kalıyorsunuz.

FİLMİN AFİŞİNE DİKKAT ETTİNİZ Mİ? SİZCE
KORKU FİLMLERİNİN ŞU MEŞHUR İZBE
kulübü niçin bir Rubik Kübü'nü andırıyor
dersiniz? O meretin bizdeki adı Sabır

Kübü'dür. Hayır, bu o sabır törpüsü korku
filmlerinden biri değil, ortada kasıtsız bir ironi
falan da yok. Rubik Kübü bilimsel bir oyuncaktır,
olasılıkları sonsuzdur ve oynanışı son derece basit
mekaniklere dayalıdır. Şimdi, bu da oyuncaklı bir
film, hatta hınzır. Öyküsü en hasından klasik,
hatta klişe, tabii arkada cereyan eden tüm
bilimsel / bilimkurgusal hikayeyi atarsanız.

"13. Cuma" (Friday The 13th) gibi gençler-
sapır-sapır-ölsün filmlerinin en az yedi sekiz
devam bölümüne kapı açmasının ve o denli ilgi
görmesinin bir sebebi de cinayet sahnelerinin
barındırdığı olasılıklardır, beyaz gömlekli bazı
uzmanların hastalıklı olarak nitelendirdiği "bu kez
nasıl ölecekler?" sorusunun yarattığı eğlence
duygusudur. Her ne kadar o eğlencenin bile kabak
tadı vermesi kaçınılmaz olsa da. Bu film, tüm
yükünü bu olasılıklar üzerine yıkıp hantallaşan
sayısız örneklerden biri değil, olasılıkların sadece
bir kısmını kullanıyor, diğer yüzlercesini önce ima
ediyor, sonra biraz ucundan gösteriyor, ardından
da nefes kesici bir kreşendo niteliğindeki son
yarım saatinde hepsini tam anlamıyla perdeye
boca ediyor. Burada mecaz yok.

Kreşendo anları korku sinemasında çok zor
yaratılır, nadirdir ve etkisi kalıcıdır. Örneklerine
"Sessiz Tepe"nin (Silent Hill) finalinde, orijinal
"Ölümlerin Günü"nde (Day Of The Day),
"Hellraiser"da veya "Vampir İmparatorluğu"nda
(Daybreakers) rastlayabilirsiniz. Çok büyük, tüm
algıları tartaklayan, çok kanlı ve görsel
dağarcığınıza anında kazınip hiç çıkmayan birer
sahneler bütünüdür. Bu filmde Whedon / Goddard
ikilisinin yan koltuktan kulağınıza "korku filmine
canavar görmeye mi geldin, al sana doya doya
canavar" diye fısıldadığını duyuyorsunuz sanki.
Filmin en sempatik karakteri Marty gibi gaipten
sesler duyduğunuzdan ya da kafanız güzel
olduğundan değil, öylesine muzipler. Bahsi geçen
son yarım saat, hemen her korku severin filmi bir

'rüya filmi' olarak nitelemesi için yeter de artar
bile.

Belli ki ne Whedon, ne de Goddard korku
filmlerine hayatları boyunca korkmak için
gitmişler. Başkalarının sapkınlık ya da bezirganlık
olarak nitelediği tüm korku filmlerinde eğlenmek
ve gülmek için bir şeyler bulmuşlar. Sam
Raimi'nin de bir zamanlar yaptığı gibi, çoğumuzun
yaptığı gibi. Bu yüzden filmin temel amacı
korkutmak değil, hınzırca eğlendirmek. Yalnız
bunu son yıllarda düzinelerce izlediğimiz,
korkutsa mı güldürse mi tam karar verememiş,
bir tür kişilik bozukluğundan muzdarip filmlerle
karıştırmayalım. İki yazar da ne yaptığından bu
kadar emin olmasa, filmin niye korkutmadığı ciddi
bir sorun olarak eserlerinin karşısına dikilebilirdi,
devasa bir kötülük tanrısı misali. Sahi, yeri
gelmişken, "dev kötülük tanrısı" repliği ancak
Marty gibi bir karakterin ağzında bu kadar komik
olabilirdi zaten. Bu da Rubik Kübü'nün basitliğe
dayalı mekanizmasına denk düşüyor.
Mekanizmanın tek bir dayanağı var, o da "bu tür
bir organizasyonda beklenmedik bir şey olsa ne
olur?" sorusu. Malum bir soru, filmin tüm esprisi
de bu soru üzerine kurulu.

Filmdeki hiçbir fikir dünyanın en özgün fikri
değil. Ama daha önce niye kullanılmadığına
şaşmamıza engel de değil. Çizgi romanlar bu tür
küçük ama harika fikirlerle doludur. Nitekim
öykünün doruğa ulaştığı yerde, sadece çizgi
romanlarda görebileceğiniz türden şeyler patlak
veriyor, muhtemelen kağıt üzerinde benzerlerini
gördüğünüz, perdede pek görmediğiniz şeyler.
Whedon'un çizgi roman yazarlığındaki deneyimine
borçlu şeyler. Keza, "Lost" ve "Alias" gibi dizilerin
son sezonlarına bir cankurtaran simidi misali
yetiştirip onlara tekrar ivme kazandırmış Goddard
gibi bir kalemin küçük ama parlak fikirlerden
beslenen üslubuna da. Hikayenin genlerinde
"Creepy" çizgi romanları ve "Alacakaranlık
Kuşağı" dizisi geleneğinden yığınla şey var.

"Çığlık" (Scream) için 'korku klişelerini
gözünüze sokarak klişeleştiren film' tabiri
kullanılmıştı, aşağı yukarı, filmi yenilikçi

Whedon / Goddard
ikilisi sanki yan
koltuktan kulağınıza
"korku filmine canavar
görmeye mi geldin, al
sana doya doya
canavar" diye
fısıldıyor.

niteleyenler de cabası. "Dehşet Kapanı", onca muzipliğinin altında, korku klişelerinin nereden türediğini sorguluyor. (Filmi görmediyseniz bir sonraki paragrafa geçiniz!) Gençler niye öldürülür sorusuna basitçe "sırf genç oldukları için" yanıtını yapıyor. Japonların kötülük tanrısı, küçük çocukların ölmesini isterken ve küçük çocuklar bir sevgi yumağıyla hınçlı bir hayaleti bile dize getirirken, Amerikalıların kötülük tanrısı ölümle yetinmiyor, çile ve ızdırabı da talep ediyor. Bazı dinlerdeki kefarete ödeme kavramıyla Uzakdoğu felsefelerinin hayatın sürekliliğine inanan yaklaşımı arasındaki bu imalı kıyaslama sahiden bir tesadüf olamaz. Aynı şekilde tüm Amerikan korku sinemasının ana teması olan, bugüne dek akademisyenlerce de defalarca irdelenmiş gençlere yönelik hıncın akıl kurcalayıcı bir otopsi yapıyor filmde. Kan kırmızısının ve kıs

kıs gülüşlerin altında bulanıklaşma riski taşısa da anlamından hiçbir şey yitirmiyor.

"Ucuz Roman"ın (Pulp Fiction) suç filmlerine yaptığı şeyi "Dehşet Kapanı" korku filmleri için yapıyor. Gençlerin manyaklara, iblislere ve bazen de virüslere karşı yaşam savaşı verdikleri orman kulübeli korku filmleri yığınının en altında, bu türün muhtemelen en eski örneği, 1958 Norveç yapımı "De Dodes Tjern" durur. Birbirine benzeyenlerden sıyrılmayı başarmış çok azı ise yığının üstündedir. Onların en üstüne "Dehşet Kapanı"nı koyabilirsiniz. Sırf 2011 yapımı olduğu için değil. Tüm korku filmlerinin filmi olduğu için. [21](#)

Maya takviminin kehaneti doğruysa, dünyanın son yılına yaraşır bir korku filmi.

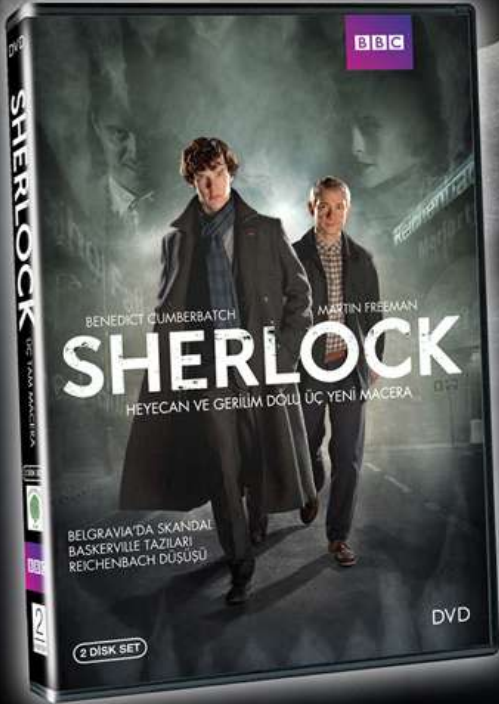

35mm'ye evet, perdede yıpranmış görünen kopyalara hayır.

BENEDICT CUMBERBATCH MARTIN FREEMAN

SHERLOCK

HEYECAN VE GERİLİM DOLU ÜÇ YENİ MACERA

2. SEZON ŞİMDİ DVD'DE!

1. SEZON
İNDİRİMLİ FİYATIYLA
SATIŞ NOKTALARINDA!

KARA ALTIN

SON DÖNEMDE "MUHAFAZAKAR SANAT OLUR MU?" TARTIŞMALARININ GEMİ AZIYA aldığı bir süreçte, bir Batılının gözünden Ortadoğu'da petrolün fışkırdığı ilk günlere dönüp bakan bir film çıkıyor karşımıza: "Kara Altın"... Batılı derken, kastettiğimiz elbette Fransız yönetmen Jean-Jacques Annaud. Yoksa filmin yapımcısı Tunus asıllı Fransız Tarık Bin Ammar'ı da gündeme getirebiliriz ki, Polanski'nin "Korsanlar"ından (Pirates) De Palma'nın "Öldüren Kadın"ına (Femme Fatale) gayet 'Batılı' bir sinema anlayışının temsilcisi kendisi. Bestecisinden görüntü yönetmenine 'uluslararası' sözcüğünün hakkını sonuna kadar veren bu projenin Tunus'ta çekildiği esnada Arap Baharı adı verilen 'yangın'ın fitilinin ateşlenmesi ise hayatın ciddiye alınması gereken şakalarından biri olsa gerek.

Film 1930'larda Arap Yarımadası'nda iki büyük aşiret arasındaki güç mücadelesini ele alıyor. İki aşiretin başındaki Emir Nesib (Banderas) ve Sultan Amar (Strong) yıllarca savaştıktan sonra aralarına bir 'tarafsız bölge' koyarlar. Aralarındaki anlaşma gereği, Amar'ın iki oğlu Nesib'in yanına rehin verilir. Yıllar yılları kovalar, çocuklar büyürken, iki aşiret arasındaki tarafsız bölgede Amerikalılar petrol bulurlar. Paragöz Nesib hemen topraklarını onlara peşkeş çeker. Gelen paranın bir kısmıyla da topraklarına okul, hastane, yol gibi faydalı eserler diker. Muhafazakar Amar ise topraklarının Amerikalılarca yağmalanmasına izin vermek istemez. Bu sırada büyüyen oğullardan Auda hem bilgisi hem görgüsüyle çevresinde sivrilmetedir. İsteksizce Nesib'in kızıyla evlenir. Hem babasını hem de kayınbabasını tanıdıkça, aslında ikisinin de fikirlerinin nasıl uçlarda seyrettiğini kavrar.

Adını petrolden alsa da, "Kara Altın" pek onun 'getirileri' veya 'götürüleri' üzerinden derdini anlatmaya niyetli bir film değil. Prens Auda'nın öyküsünü epik bir üslupta anlatma derdinde ki, başta sona onun öyküsünün neden bu kadar önemli olduğunu anlayabilmemiz için de pek done vermiyor elimize. Belki Banderas'ın gözünü para bürümüş Emir Nesib'ini bir kenara bırakırsak, evet, karakterler pek tek boyutlu değil, hepsi iyiden

kötüye veya tam tersi dönüşümler geçiriyorlar. Haliyle bu tip filmlerin içine düştüğü stereotipleşme hatasını Annaud burada tekrarlamıyor. Filmin deneyimli senaristi Menno Meyjes'in elinden çıkan senaryonun az sayıdaki erdeminden biri bu. Onun senaryosundan Annaud, öyküsü odaksız, temaları dağınık bir film çıkarıyor.

Zamanlaması ne olursa olsun, filmin elbette bugünün Arap dünyasıyla da yoğun bağları var. Petrolle gelen refahın nasıl değerlendirileceği, bölüşüleceği, adil dağılmadıkdan sonra o servetten hayır gelip gelmeyeceği filmin ilgilendiği tali meselelerden. Fakat Annaud bu konuyla derinlemesine ilgilenmiyor. Sanki çölün büyüleyici güzelliğine öylesine vurulmuş ki, onun önünde bir öykü anlattığını unutmuş.

Uluslararası oyuncu kadrosu elinden geleni yapıyor ama vaktiyle "Bir Geyşanın Anıları"nda (Memoirs Of A Geisha) tüm Çinlileri Japon oyuncuların canlandırmasına içerleyenler, "Kara Altın"da da benzer bir tabloyla karşılaşacaklar. İspanyol (Banderas), Hint (Pinto), İngiliz (Strong), Cezayir asıllı Fransız (Rahim), Amerikalı (Johnson), Etiyopyalı (Kebede) oyuncular arasında ciddi bir aksan ve stil farkı var.

Teknik ekipteyseniz iki isim öne çıkıyor: Görüntü yönetmeni Jean-Marie Dreujou ve besteci James Horner... Her ikisi de bu film için gereken estetik yapının inşasında üstlerine düşeni tecrübelerine ve ustalıklarına yaraşır biçimde yerine getiriyorlar.

Jean-Jacques Annaud'ya gelince... "Ateş Savaşı"ndan (La Guerre Du Feu) "Gülün Adı"na (Der Name Der Rose), "Ayı"dan (L'ours) "Tibet'te Yedi Yıl"a (Seven Years In Tibet) birbirinden ilginç filme imza atmış bir yönetmenin elinden "Kara Altın" gibi vasat bir filmin çıktığını kabullenmek kolay değil. Fransız usta, sinemasının özünün egzotik coğrafyalar göstermek değil, incelikli öyküler anlatmak olduğunu hatırlamalı. [4]

Filmdeki tüm oyuncuların gösterdikleri çabalar performanslarından anlaşılıyor.

Bütün oyuncuların ağır Arap aksanıyla İngilizce konuşması (ama Arapça dua etmeleri) absürd.

ORIJİNAL ADI Black Gold
YÖNETMEN Jean-Jacques Annaud
OYUNCULAR Antonio Banderas, Freida Pinto, Mark Strong, Tahar Rahim, Riz Ahmed, Liya Kebede, Corey Johnson, Eriq Ebouaney
YAPIM 2011 Katar-Tunus-Fransa-İtalya
SÜRE 130 dk.
DAĞITIM Özen Film

Annaud çölün büyüleyici güzelliğine öylesine vurulmuş ki, onun önünde öykü anlattığını unutmuş. Oysa onun sineması derin hikayeler üzerine kuruludur.

KUZGUN

MATRIX SERİSİ NE KADAR WACHOWSKI KARDEŞLER İLE ÖZDEŞLEŞMİŞSE, AYNI özdeşleşmeyi James McTeigue için de kurabiliriz. Üç "Matrix" filminde de

Wachowski Kardeşler'in birinci yönetmen yardımcılığını yapan McTeigue, serinin sona ermesinden hemen sonra "V" (V For Vendetta) ile ilk kez yönetmen koltuğuna oturmuştu. Tabii ki Wachowskiler'in senaryosu ve yapımcılığında...

En iyi 'isyan' filmlerinden biri sayılan ve popüler kültüre ciddi anlamda damgasını vuran "V" den sonra, bir filmle yıldızı parlayan çoğu sinemacıyla aynı kaderi paylaştı; hızlı ve şaşırtıcı bir düşüş... Alman yönetmen Oliver Hirschbiegel'in fazla ciddi ve Avrupalı bulunan "İstila"sının (The Invasion) pek çok sahnesini McTeigue yeniden çekti. Ancak Wachowski Kardeşler sayesinde dahil olduğu "İstila" tam bir hayalkırıklığı oldu; ardından yine onların yapımcılığında kotardığı, derdinin ne olduğu anlaşılamayan dövüş filmi "Ninja'nın İntikamı" (Ninja Assassin) da... 2009'dan beri uzak kaldığı sinemaya "Kuzgun" ile dönüş yapan yönetmenin bu sefer yanında Wachowski Kardeşler yok...

Edgar Allan Poe'nun aynı adlı eserinden adını alan "Kuzgun" kurmaca bir öyküyle, ünlü yazarın hayatının son günlerini anlatmayı ve gizemli ölümüne açıklık getirmeyi amaçlıyor. Bunu da Poe'nun eserlerini ve yaşamındaki gerçek olayları kullanarak yapmaya çalışıyor. Hedef, yazarın 1849'da ölmeden önce sayıkladığı 'Reynolds' adının kime ait ve onun için neden bu denli önemli olduğuna dair bir öngöründe bulunmak... Bunun yolu da Poe'yu, kaleme aldığı gotik hikayelerin içine ve bir seri katilin hedefine sokmakta bulunmuş.

Mesleki anlamda tıkanan ve eser üretemeyen Poe, kendi hikayelerindeki benzer cinayetler işleyen bir katilin hedefi haline geliyor ve evlenmeyi planladığı sevgilisinin hayatını kurtarmak için katilin peşine düşüyor.

Hikayenin çıkış noktasının yani kurmaca-gerçek bileşimin hayli cazip bir fikir olduğunu söylemeli. Polisiye hikayeleriyle bugün bile

hayranlık uyandıran Poe'yu, seri katilin oyuncağı haline getirmek de hayli parlak bir fikir. Evet, bunlar kağıt üzerinde gayet albenili duruyor ama iş fiiliyata geldiğinde ciddi bir doku uyumsuzluğu ortaya çıkıyor.

Öncelikle seri katil ile Poe'nun arasındaki kedi-fare oyununu 've dedektifin bir adım önündeki katil' klişesini emsal aldığı yapımların zekasına ve yaratıcılığına ulaşamıyor bir türlü "Kuzgun". Ne Hannibal Lecter-Clarice Starling benzeri psikolojik derinlik var filmde, ne "Yedi"deki (Se7en) akıl oyunları...

İşin ilginç tarafı Poe, Sherlock Holmes'e esin kaynağı teşkil etmişken kendisinin kahraman olduğu bu filmin adeta kötü bir Holmes taklidi gibi durması... Üstelik baştaki sarhoş muhabbeti dışında neredeyse Kuzgun'un bahsi bile hiç geçmiyor filmde. En azından "Kuşlar"a (The Birds) bir gönderme yapsaydı diye düşünmeden edemiyor insan. Bir de cinayetlerin ucunun Jules Verne'e uzanma meselesi var ki, bu akıl dışılığı bir mizah öğesi olarak algılamak, pek bir iyimserlik olur.

Filmin basiretsizliğinde John Cusack'ın payını da unutmamak lazım. "Kimlik"ten (Identity) beridir yani neredeyse 10 yıldır dişe dokunur bir performansını göremediğimiz aktör, bu filmde de geleneği bozmuyor ve inandırıcılık sorunu yaşıyor bir kez daha seyirciye. Acaba önceleri bu rol için düşünülen Ewan McGregor'dan daha 'sağlam' bir Edgar Allan Poe performansı çıkar mıydı? Neyse ki Luke Evans, Dedektif Fields rolüyle zevahiri kurtarıyor.

"İstila" ya da "Ninja'nın İntikamı"yla kıyaslandığında "Kuzgun"un daha sinemasal ve 'izlenesi' bir yapım olduğu söylenebilir. Yine de James McTeigue'den afili bir geri dönüş hayal edenler biraz daha bekleyecekmiş gibi görünüyor. Aslında McTeigue'in işi de zor. Zira "V" den beridir Wachowskiler'le de olmuyor, onlarsız da...

Dönem filmi olarak atmosfer yaratmada hayli başarılı...

İşin içine Edgar Allan Poe'yu hiç karıştırmısalarmış...

ORİJİNAL ADI The Raven

YÖNETMEN James McTeigue

UYUNCULAR John Cusack, Alice Eve,

Luke Evans, Brendan Gleeson,

Kevin McNally

YAPIM 2012 ABD-Macaristan-İspanya

SÜRE 111 dk.

DAĞITIM UIP (TMC)

Polisiye hikayeleriyle bugün bile hayranlık uyandıran Poe'yu, seri katilin oyuncağı haline getirmek de hayli parlak bir fikir. Fakat bu, fiiliyata yansımıyor.

AŞKIN RENKLERİ

OĞLAN KIZLA TANIŞIR. BİRBİRLERİNİ ÇOK SEVERLER VE EVLENİRLER... SONRA KÖTÜ bir şey olur ve oğlan ya da kız yeniden mutluluğun peşine düşer... Böyle bir film yapmak kolay gibi görünüyordur değil mi? Kolay olsaydı ortada bu kadar çok çöp film olmazdı inanın... Özellikle 2000'li yılların Amerikan yapımı romantik filmleri iyice avarı kaçırdı.

Tamam tabii ki erkeklerle kadın arasındaki ilişkiler 80'lerdeki gibi yaşanmıyor artık... Ama bunu anlatmanın yegane yolu karakterlere 'sevişmek' kelimesi yerine 'fuck' dedirtmek mi? Ya da bariz yatak pozisyonlarını alabildiğine gösterebildikleri seks arkadaşlıklarından yola çıkmak mı? Bunu yapmayan romantik komediler ya da romantik filmlerden türe yeni bir şeyler katabilen neredeyse üç beş film seyredebildik son yıllarda...

"Aşkın Renkleri"ni de o üç beş filmin yanına itelemek mümkün gibi bu yoklukta. Tabii ki bu Fransız yapımı bir film... Asla Amerikalıların yaşayabileceği tarzda bir romantizm yok burada. Ama öyleymiş gibi başlıyor sanki... Genç bir adam bir kafede güzel bir kızdan hoşlanıyor. Sonra yanına gidip onunla tanışıyor. Bir süre sonra evleniyorlar ve mutlu bir çift oluyorlar. Ancak tam da çocuk düşünmeye başladıkları zaman beklenen 'kötü şey' oluyor ve genç adam bir trafik kazasında ölüyor.

İsveç bağlantılı bir şirkette müdür olarak çalışan Nathalie, kendisinden çok hoşlanan evli patronunun ilgisine de yüz vermeden, üç yıl boyunca zevksiz ve de renksiz bir hayat yaşar. Bir gün canı çok sıkırken emrinde çalışan İsveçli bir yalnız adam olan Markus'u öpüverir. Bu andan itibaren Markus'un hayatı bir anda renklenecektir. Nathalie bunu çok bilinçli yapmamıştır ama bu Türk tabiriyle 'hımbıl' ve de sıkıcı görünümlü Markus ile önce sağlam bir arkadaşlık kurar, sonra da... İşte sonrası biraz zor... Çünkü kimse hatta onu delice seven Markus bile kendisini Nathalie'ye bir türlü yakıştıramaz...

Fransa'da çok satar bir romandan yine yazarının senaryolaştırdığı film kadın kahramana

odaklı geliyecekmiş gibi başlıyor en başta. Nathalie'yi takip eden kamera onunla beraber bir kafeye giriyor. François'nın Nathalie'yi görür görmez duymaya başladığımız iç sesi bize 'sıkıcı bir Fransız romantik komedisi izleyeceğiz'in sinyalini veriyor.

Bir süre bu çok mutlu ilişkinin klişe sahnelerini izliyoruz. François'nın ölümü bu sefer Nathalie'nin bunalımına sürüklüyor bizi. Bir süre de filmin romantik komedi türünden melodrama geçtiğini düşünmeye başlıyoruz. Ancak Nathalie'nin Markus'u öptüğü sahneden itibaren sadece Markus'un değil, izleyicinin de algısında büyük bir değişim yaşanıyor.

Zaten filmin yapmak istediği de tam bu. Markus'un hele de onu canlandıran François Damiens'in şahane performansı sayesinde film öyle bir vites atıyor ki farklı espri anlayışıyla, zarifliğiyle, kırılğan karakterleriyle son yıllarda izlediğimiz özellikle Amerikan kaynaklı bütün rom-komları silip süpürüyor...

Zira Markus gibi herhangi bir filmin ana karakteri olamayacak derecedeki iddiasız, hatta etrafı tarafından 'ezik' olarak değerlendirilen bir adamın, gerçek aşkı bu kadar dolaysız tarif ediyor oluşu "Aşkın Renkleri"ni sadece sabun köpüğü bir rom-kom yapmaktan çıkarıyor. Hayatın sürprizlerle dolu olduğuna bir kez daha inandırıyor sizi...

Filmin başarılı yönetmenliği de aynı inceliği ve samimiyeti taşıyor. Markus'un 'İsveçli'liği bile o kadar güzel bir mizah malzemesi haline getirilmiş ki, bu sahnelerde kahkahalarla gülmek çok normal.

Audrey Tautou her zamanki zarifliği ve kırılğan performansı ile tam olması gerektiği gibi. Ama François Damiens vücudundaki bütün defoları karakterine 'doğru' yediren müthiş bir performans sunuyor...

 "İmparatorun Yolculuğu"nun da müziklerini yapan yumuşacık sesli Emilie Simon bu filmin de aşk şarkılarını seslendiriyor...

 Klişelerle dolu ilk yarım saatine katlanmanız gerekiyor...

ORJİNAL ADI La Délicatesse
YÖNETMENLER David Foenkinos, Stéphane Foenkinos
OYUNCULAR Audrey Tautou, François Damiens, Bruno Todeschini, Mélanie Bernier
YAPIM 2011 Fransa
SÜRE 108 dk.
DAĞITIM M3 (Calinos)

Film, farklı espri anlayışıyla, zarifliğiyle, kırılğan karakterleriyle son yıllarda izlediğimiz Amerikan kaynaklı bütün rom-komları silip süpürüyor.

MARIGOLD OTELİ'NDE HAYATIMIN TATİLİ

HAYATIMIN TATİLİ" YAŞI GEÇKİN YEDİ OYUNCUNUN BAŞROLÜ PAYLAŞTIĞI ama her yaştan seyircinin ilgisini çekecek bir film. Eğer filmde bu yedi karakter gençliklerinin baharını yaşıyor olsaydı daha fazla ilgi çekebilir miydi, şüpheli. Neden dersiniz, en başta, başroldeki kide mi yüksek İngiliz oyuncuların performansları filmi yükseltiyor. Yaşama anlam katma çabasının yaşla ilgili olmadığını çok güzel anlatıyor. Ruhsal değişim ve gelişimin de öyle... Aşkın bile yaşının olmadığını göstermesi açısından film, eli yüzü düzgün bir 'kendini iyi hisset' filmine dönüşüyor.

Bu yedi karakterin ikisi evli bir çift olan Douglas (Bill Nighy) ve Jean (Penelope Wilton), emekli maaşlarıyla istedikleri gibi bir ev sahibi olamıyorlar. Evelyn (Judi Dench) eşinin ölümünden sonra borçlarını kapatmak için evini satmak zorunda kalıyor. Muriel (Maggie Smith) ciddi bir kalça ameliyatı geçirmek için Hindistan'daki daha ucuz tıp hizmetinden yararlanmak isteyen biraz huysuz bir kadın. Graham (Tom Wilkinson) yıllar boyu eşcinselliğini saklamak zorunda kalmış bir yüksek hakim emeklisi. Madge (Celia Imrie) kızının yanından belki yine evlenmek umuduyla ayrılıp şansını -hâlâ- Hindistan'da arayan bir şen dul. Norman ise (Ronald Pickup) hemen hemen Madge ile benzer sebeplerle Hindistan'ın yolunu tutuyor, bir yandan da geçmiş cinsel gücünü yeniden yakalamak istiyor.

Bu noktada İngiliz sosyal güvenlik sistemine yapılan eleştiriler dikkat çekici. Ayrıca, bir grup İngiliz vatandaşının daha iyi konaklama ve sağlık şartları için hayatlarını değiştirmeyi göze alıp Hindistan gibi, yıllar boyu İngiliz sömürgesi olmuş bir ülkeye göçmeleri, son derece manidar.

İnternet ile ilişkileri zayıf olsa da kahramanlarımızın bir şekilde temasa geçtikleri, filmin orijinal adının kaynağı olan otelde yaşamaya karar verme süreçleri filmde hızlı geçiyor. Çünkü asıl hikaye hiç de gördükleri resimlere benzemeyen, pazarlandığı gibi olmayan otelde başlıyor. Yarı harabe durumundaki otelin genç işletmecisi rolünde Dev Patel gene çok sevimli ve

komik. Modern Hindistan'ın yükselen değerlerine karşı, babasından kalma oteli adam edip devam ettirme çabası ile annesine karşı sevdiği kadını savunma çabası paralel ilerliyor.

Bu yeni coğrafyada, yeni hayata adım attıklarında Jean, kesinlikle eşi Douglas gibi yeni şartlara uyum gösteremiyor. Hindistan'ın bir Batılı için nasıl bir kaba dönüşüğünü Jean nezdinde yakalıyoruz: Ulaşım araçları haddinden fazla insanla dolu, baharat kokusu atmosferi kaplıyor vb. nedenler yüzünden otelin içi Jean için adeta koruyucu bir kaleye dönüşüyor. Onun tam tersi, Evelyn, iş bile buluyor ve her anının tadını çıkarıyor. Douglas ile yakınlaşması da kaçınılmaz oluyor.

Öte yandan Graham, eşcinselliği yaşadığı ilk aşkını arıyor ve buluyor da. Tom Wilkinson'ın açık ara müthiş bir oyunculuğuyla Graham'ı tüm hüznüyle perdeye aktardığını söylemek gerek. Wilkinson'ın Graham'ı yıllarca Batı'da büyük ihtimalle gizli bir eşcinsel olarak yaşamışken, oryantal önyargılarının ona oynadığı oyun, yorgun kalbini iyice yoruyor: İlk aşkı evlenmiş, yaşlanmış, üstelik karısı Graham ile ilgili her şeyi biliyor... Hindistan, eski, kadim uygarlık, hoşgörüsünü esirgememiş...

Muriel'i bayağı, insanları renklerine göre ayıran, ırkçı söylemiyle tanıyoruz başlangıçta. Ama Hindistan ona da öğreteceğini öğretiyor. Üstelik, neden bu kadar öfkeli ve kırgın olduğunu da öğreniyoruz. Norman ve Madge ise dolgu karakterler olarak filmin mizah dozunu artırmak için varlar sanki.

Hindistan, özellikle Beat kuşağıyla özdeşleşen, Hippie'lerin ve sonraki kuşak gezginlerin Batı'nın ikiyüzlü küçük burjuva ahlakından uzaklaşmaya, hayatın anlamını aramaya geldikleri (belki bazı kesimler için klişeye dönüşmüş sebepler bunlar) mistik bir ülke olarak görülür hep. Bu filmde bu anlamda bir fetişe dönüşmediği için de hâlâ cazibesini koruyor...

Yaş ortalaması hayli yüksek oyuncularının varlığı filmde müthiş bir avantaja dönüşüyor...

Maggie Smith'in karakteri Muriel'in ırkçılıktan hümanistliğe dönüşümü fazla keskin bir virajla oluyor...

ORİJİNAL ADI The Best Exotic Marigold Hotel

YÖNETMEN John Madden

OYUNCULAR Judi Dench, Tom Wilkinson, Bill Nighy, Maggie Smith, Dev Patel, Penelope Wilton, Celia Imrie, Ronald Pickup

YAPIM 2011 İngiltere

SÜRE 124 dk.

DAĞITIM Tigran

Mutluluğu eski İngiliz sömürgesi Hindistan'da arayan yaşını başını almış bir grup İngiliz vatandaşının eğlenceli öyküsü, sıkmayan bir seyir deneyimi sunuyor.

ÇİFTE SOYGUN

GAYET CAZİP BİR OYUNCU KADROSU, RÜŞTÜNÜ İSPATLAMIS SENARİSTLER, animasyonda gayet başarılı bir yönetmen, sürükleyici bir hikaye. İyi bir film için bir arada bulunması gereken ne varsa "Çifte Soygun" da bir arada. Fakat netice tam da 'un var, yağ var, şeker var; bu helva niye olmadı' sözünü hatırlatacak cinsten... Kıvamı tutmamış, balansını oturtamamış, biraz aceleye gelmiş ve kendi içinde 'oradan oraya savrulan' bir film bu. Oysa hoş bir animasyon ve müzik eşliğinde açılan öykü fazlasını vadediyor. Sıradan bir günde, bankaya gelip hesabındaki parayı ufak bozukluklar şeklinde isteyen ve rakamlarla arası 'otizm' derecesinde iyi olan Tripp'le tanışıyoruz. Banka memuresi Kaitlin'den bunları isterken bir anda soyguncular içeri dalıyor ve ortalık karışıyor. Akabinde, yine bankayı soymaya gelmiş iki şaşkın kafadar daha peyda oluyor. Banka çalışanları ve müşteriler rehin alınırken, soyguncular iki koldan amaçlarına ulaşmaya çalışıyorlar.

Buraya kadar bildik numaralarla ilerleyen film, tam da bu anda yelken açtığı 'yanlış rota'yı ele veriyor. Gayet enteresan noktalara varabilecek bu 'çifte soygun' girişimini sözüm ona komediye, teatral kaçan anlatıma ve Hercule Poirot'vari çözümlemelere kurban ediyor. "Grey's Anatomy"nin yakışıklı Dr. Derek Shepherd'ı Patrick Dempsey; obsesif görünümlü ve adına layık 'trip'li halleriyle Tripp rolüne bir türlü adapte olamıyor. Bir yandan soyguncuların planlarını ve sağda solda bırakılmış tuhaf nesnelerin sırrını çözmeye çalışırken, öte yandan hiç de inandırıcı gelmeyen panik atak krizlerine giriyor. Bankacı Kaitlin rolündeki Ashley Judd, 44 yaşında olmasına karşın 90'lardaki halini aratmayan güzelliğiyle bu soygun komedisinin starı konumunda... Güçlü yardımcı oyuncu kadrosunda "Mavi Ay" dizisinin Herbert Viola'sı Curtis Armstrong ve elbette bu yıl "Duyguların Rengi" (The Help) ile Oscar'ı kucaklayan Octavia Spencer başı çekiyor. Ancak Oscar'lı aktrisi farklı bir performansta izlemek isteyenlere, Spencer'in son derece sıradan ve 'gereksiz' bir rolü olduğunu hemen belirtelim.

Hollywood'un pek sevdiği 'şaşırtmacalı senaryo', filmin en büyük dayanağı. Seyirci ve rehineler 'aslında ne oldu?' sorusunun cevabını ararken, bilhassa finale doğru arka arkaya gelen sürprizler, seyirciyi ters köşeye yatırma numaraları bir süre sonra kabak tadı vermeye başlıyor. Zaten her şey o kadar çabuk ve o kadar karikatürize şekilde cereyan ediyor ki, daha eldeki ipuçlarına ikna olmadan yeni bir 'hikaye'yle karşılaşyoruz. Kimin kim olduğunu, soygunun amacını ve kimlerin hayatta kalıp kimlerin öleceğini finale kadar öğrenmek mümkün olmuyor. Bir yere kadar 'ilginç' sayılabilecek senaryoda Jon Lucas ile Scott Moore'un imzası var. Yine birlikte "Felekten Bir Gece" (The Hangover), "Hayat Sana Güzel" (The Change-Up) gibi gişede parlayan komedilere imza atan ikili, bu defa 'komedi'yi geriye çekip malum 'şaşırtmaca'lara kafa yormuşlar. Biraz zorlarsak Shane Black'in "Kiss Kiss Bang Bang"ine özendiklerini bile söyleyebiliriz. Ancak dediğimiz gibi, netice maalesef o kadar parlak değil. Agatha Christie'nin meşhur dedektifi Hercule Poirot'nun teatral yaklaşımla 'tek mekanda' herkesi sorgulayarak çözüme ulaştığı 'kim-yaptı-polisierleri'nden pek farkı yok filmin. Bir diğer dezavantaj da, yönetmen Rob Minkoff'un senaryoyla baş edememiş olması. Oysa kendisini "Aslan Kral" (The Lion King), "Küçük Kardeşim" (Stuart Little) gibi animasyonlarıyla tanıyanlar, hikaye anlatımındaki ustalığını biliyor. Belli ki o da senaryoya yeterince ikna olmamış, öyküyü nereye çekeceği, neye ağırlık vermesi gerektiği konusunda kararsız kalmış.

Tabii tüm bunları göz ardı ederek, fazlaca kafa yormadan, eğlenceli ve şaşırtmacalı bir film izlemek isteyenlere sözümüz yok. Hafif espriler, çatışma sahneleri ve rahatlatıcı bir finale sahip bu tür bir filmin, seyircisini bulmaması mümkün mü?

Filmi en çok "Grey's Anatomy" hayranları sevecek. Patrick Dempsey en karizmatik ve yakışıklı haliyle karşımızda...

Böyle bir kadro sağlam bir senaryoda bir araya gelse, kim bilir ortaya nasıl bir 'şölen' çıkardı diye düşünmemek mümkün değil.

ORJİNAL ADI Flypaper
YÖNETMEN Rob Minkoff
OYUNCULAR Patrick Dempsey, Ashley Judd, Tim Blake Nelson, Mekhi Phifer, Jeffrey Tambor, Pruitt Taylor Vince, Curtis Armstrong, Octavia Spencer
YAPIM 2011 Almanya-ABD
SÜRE 87 dk.
DAĞITIM Pinema (Mars Entertainment)

Şaşırtmacalı bir film. Hafif espriler, çatışma sahneleri ve rahatlatıcı bir finale sahip bu türden bir filmin, seyircisini bulmaması mümkün mü?

PAZARLARI HIÇ SEVMEM

YÖNETMEN Rezzan Tanyeli

UYUNCULAR Melisa Sözen,
Edhem Divana, Umut Kurt, Ezgi Mola,
Ayşen Gruda, Hasibe Eren

YAPIM 2012 Türkiye

SÜRE 85 dk.

DAĞITIM Tiglon (Shark Film)

Yönetmenin ilk filmi
olması senaryoya dair
zaafları biraz olsun
görmezden gelmemize
neden olabilir.

POPÜLER KALIPLARA YASLANIRKEN BİR YANDAN DA TİCARİ BİR FİLM GİBİ görünmeden samimi bir film yapmak çetrefilli bir süreç. Rezzan Tanyeli'nin yönettiği "Pazarları Hiç Sevmem" bu amaçla yola çıkmış gibi görünen, sıcak, içten ama tutunacak bir dal bulamayan bir film.

İşsiz ve mutsuz Deniz'le babasını yeni kaybeden Oğuz'un yollarının kesişme hikayesi... Aslında kesişme çok doğru bir kelime olmayabilir zira Deniz'in baktığı ama bizim görmediğimiz bir fotoğraftan -Oğuz onu hatırlamamış olsa da- tanışmış olduklarını anlıyoruz.

Bir düşün, bir cenaze, bir de eski araba hikayesi zaman zaman birbirine dokunarak zaman zaman da birbirinden uzaklaşarak ilerliyor. Çok geçmeden de iki kardeşin ölü babalarını bir yolculuğa çıkarma hikayesine dönüşüyor ki, buradan sonrası büyük bir boşluk, zira yolun ortasında Deniz'in de onlara katılması zorlama bir senaryo hamlesi olmaktan öteye gitmiyor.

Hikayenin bütünlüğü zayıf, Deniz'in bir küpe

düşürme bahanesiyle birdenbire cenazenin parçası olması eklektik ve zorlama yapının en önemli göstergesi. Oğuz'un da filmde altını çizdiği üzere hayatlarına pat diye giren bu kadının neden ve nasıl orada olduğu meçhul. Genel olarak bir bütünlük sağlanamayınca, film görüntü yönetmeni Florent Herry'nin profesyonelliğiyle İstanbul'un Boğaz ve Haliç görüntülerinden oluşan bir manzaradan ibaret kalıyor.

Yönetmenin ilk filmi olması senaryoya dair zaafı biraz olsun görmezden gelmemizi sağlayabilir, yine de birbirine kancayla eklenmiş gibi görünen sahnelerin birarada durması için daha fazlası gerekiyor. Nihayetinde "Pazarları Hiç Sevmem", Deniz'in elinde tuttuğu ama seyircinin hiç göremediği fotoğrafın kendisi gibi, resmi bütünüyle görmenin imkansız olduğu bir film. [\[1\]](#)

Melisa Sözen, kötü yaratılan bir karakteri iyi niyet ve özenle canlandırıyor.

Arabanın içerisinde bir hayalet varmış gibi kendi kendini sürmesi fantastik bir ayrıntı gibi görülebilir ama değil.

14TH

ANADOLU UNIVERSITY
INTERNATIONAL
ESKİŞEHİR
FILM FESTIVAL

2-9 Mayıs 2012
2-9 May 2012
<http://eskfilmfest.anadolu.edu.tr>

ANADOLU ÜNİVERSİTESİ
ULUSLARARASI
ESKİŞEHİR
FİLM FESTİVALI

ÖLÜMÜN SESİ

ORJİNAL ADI Babycall

YÖNETMEN Pål Sletaune

OYUNCULAR Noomi Rapace,

Kristoffer Joner, Stig R. Amdam,

Vetle Qvenild Werring

YAPIM 2011 Norveç-Almanya-İsveç

SÜRE 96 dk.

DAĞITIM Tiglon (Kalinos)

Bebek telsizini müthiş
kullanan film,
dramatik yönü güçlü
bir gerilim
duygusu veriyor.

GÜNÜMÜZ 'KORKU SİNEMASI'NIN EN BÜYÜK GÜNAHLARINDAN BİRİ, BÜTÜN filmi yeniden anlamlandıran 'sürpriz son' kullanma konusundaki manasız gayret.

Hele ki, bütün izlediklerimizi bir halüsinasyona çeviren, rüyaymış/hayalmış/yokmuş türünden çıkarsamalar ortaya koyan finaller... Şüphesiz bu senaryo oyununu yaratıcı bir şekilde kullanan filmler de izledik. Bu filmlerin izinden giden korku filmlerini de düşündüğümüzde, ortaya bir alt tür çıkıyor. Ama ne yazık ki ortada orijinal ve taklitleri var. 2000'lerin ortasında "Kapı Komşusu" (Naboer) isimli korku filmiyle dikkat çelen Pål Sletaune, "Ölümün Sesi"nde adım adım etkileyici bir şekilde kurduğu hikayeyi ve gizemli atmosferi bir final darbesiyle darmadağın ediyor ve ortaya bahsettiğimiz taklitlerden birini çıkarıyor.

"Ölümün Sesi", koca şiddetinden bunalarak Oslo dışında oğlu ile birlikte yeni bir hayata başlayan Anna'nın hikayesini anlatıyor. Kocasının baskısını üzerinde hisseden kadın, kendisine ve oğluna güvenli bir ortam yaratmakta güçlük

çekmektedir. Sosyal hizmetler görevlileri ise kadının kaygılı halinden dolayı oğlunun sağlığından endişe etmektedir. Kaygı ve korkularını çok fazla hissettirmeden normal bir hayat sürmeye çalışan kadın, yan odada uyuyan oğlunu her an duyabilmek için bir bebek telsizi alır. Fakat bu telsize karışan komşu sesleri kadının iyice dengesini kaybetmesine yol açar.

"Ejderha Dövmeli Kız" (Män Som Hatar Kvinnor) serisinde rol alan Noomi Rapace'in performansından ve tekinsiz bir atmosferden güç alan "Ölümün Sesi", bebek telsizini müthiş bir gerilim unsuru olarak kullanarak, dramatik yönü güçlü bir film izleyeceğimiz duygusu veriyor. Fakat Anna'nın bilincinin zayıflamasına paralel film de gücünü kaybediyor. Finalde de güvendiğimiz dağlara kar yağıyor. [2]

Noomi Rapace tek başına ayakta durmaya çalışan kaygılı anne rolünde tek kelimeyle müthiş!

Bütün filmi yeniden anlamlandıran sürpriz finaller bazen bütün filmi yıkabilir. İşte iyi bir örnek!

DEHŞET KAPANI

KARA ALTIN

KUZGUN

MARIGOLD OTELİ'NDE HAYATIMIN TATİLİ

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	BURÇİN S. YALÇIN
AŞKIN RENKLERİ				★★★★		
ÇİFTE SOYGUN		★★				
DEHŞET KAPANI					★★★★	
KARA ALTIN		★★★★				★★
KUZGUN						
MARIGOLD OTELİ'NDE HAYATIMIN TATİLİ					★★	
ÖLÜMÜN SESİ		★★			★★	
PAZARLARI HIÇ SEVMEM						★★
AMERİKAN PASTASI: BULUŞMA		★★				
AŞK YEMİNİ				★★		
BATTLESHIP		★		★	★	
ÇAPRAZ ATEŞ			★★	★★★★		★★★★
DOĞAÜSTÜ				★	★★	
FİLM		★★				
KORSANLARI!				★★★★	★★★★	
MAR		★★★★		★★	★	
MEZARINA TÜKÜRECEĞİM		★★★★		★★		
ÖBÜR DÜNYADAN	★★★★	★★★★	★	★★★★	★★★★	★★★★
ŞAHANE MİSAFİR	★★★★			★★	★★	★★
TITANIC	☆☆☆☆☆	★★★★		★★★★	★★	☆☆☆☆☆
ÜLKÜCÜLER				★	★	
YENİDEN DOĞUŞ		★				
YERALTI	★★★★★	★★★★	★★★★★	★★★★★	★★★★	★★★★
BİSİKLETLİ ÇOCUK		★★★★★	★★★★	★★★★★	★★★★★	★★★★
DEVLERİN GÜNAHI		★★	★			★

İSLAMİ SİNEMA'NIN ÇIKMAZI-3 "FLEŞBEK" MESELESİ...

İslami sinemanın 'küşkün' temsilcilerinden Salih Diriklik, yıllar öncesinde "Ben kendi düşüncelerimi hayata geçiremediğim gibi camia olarak da hayata geçiremedik" demişti. 1994'te de sinemaya nokta koyarak, doktorluk mesleğine geri dönmüştü...

TÜRKİYE'DE İSLAMİ SİNEMA ADINA YAPILAN ÇALIŞMALAR AYRINTILI BİÇİMDE SUNMASI VE BENİM BAKIŞ AÇIMA GÖRE 'ÇIKIŞSIZLIĞI'

göstermesi bakımından, Salih Diriklik'in 700 sayfa tutan iki ciltlik "Fleşbek / Türk Sinema TV'sinde İslami Endişeler ve Çizgi Dışı Oluşumlar" kitabı, konuyla ilgilenenler için eşsiz bir başvuru kaynağıdır. Bugün, "Geldik, geliyoruz" iddiasında bulunanların, "Kültür Bakanlığı böyle edep dışı aile karşıtı filmleri nasıl destekler..." diyenlerin de mutlaka ellerinin altında bulunması gereken bir kitaptır bu, ki çoğunun kütüphanesinde bulunduğunu tahmin ediyorum ama tekrar hatırlatmakta da fayda görüyorum. İslami kesimin sinemaya (ve televizyona) bakış açısını, pratik çalışmaları, tartışmaları, başarı ve başarısızlıkları, beklenti ve hayal kırıklıklarını 'içeriden' bir gözle aktaran, öncesine de yaklaşık 40 sayfa ayırmakla birlikte 1971-1994 arasında neler olup bittiğini neredeyse tek tek gözler önüne seren Kasım 1995 tarihli "Fleşbek", açıkçası günümüzün genç ve tutkulu İslamcı sinemacı adaylarına, hiç de umut aşılayan bir içeriğe sahip değildir. Bu sonuca varmama, doğrusu bizzat Diriklik'in kişisel hikayesi de yardımcı olmaktadır. Çünkü, açık söylemek gerekirse, karşımızda kendi camiasına küskün bir sinemacı vardır.

Kitabının giriş sayfalarında "Eğer sinemamızdaki pratik uygulamaların temelinde yer alan İslami endişeler daha 70'li yıllarda sağlam temellere oturtulsa ve süreklilik arz eden bir özelleştiriyse gidilseydi, bugünlere daha fazla 'ayağı yere basan' filmler kalır, yenileri çevrilir, kurulan yeni şirketlerin istikrarlı olması sağlanır, bizler de belki bir Feza Film ya da TGRT fiyaskolarını yaşamak zorunda kalmazdık" diyen 1951 doğumlu Diriklik, aslında bir tıp doktoru. 1970'lerin Milli Türk Talebe Birliği döneminde, yönetmenliği bugün de sürdüren Mesut Uçakan dışındaki tüm kurucuları sinemadan uzaklaşmış olan Akın

Grup bünyesinde yer alan Diriklik, öğrenciliği döneminde sinemayla ilgilenmeye başlıyor, Almanya'daki tıp ihtisasının ardından Türkiye dönünce de kendisini tümüyle sinemaya adıyor. 1975'teki "Gençlik Köprüsü"yle ilk kez yönetmenlik koltuğuna oturuyor, "Hacca Gidiyorum" (1985), "Müslümanın 24 Saati" (1991), "Müslümanın 365 Günü" (1992) gibi filmlere ve en ünlüsü "Danimarkalı Gelin" (1993) olan pek çok televizyon dizisine imza atıyor.

"İslam adına ortaya çıkarak bu işin cazibesine, şanına, şöhretine ve övgüsüne talip olanların (ve bunları fazlasıyla alanların) artılar kadar eksilerin de ortaya konmasına da rıza göstermeleri icap eder" düşüncesinde olan Diriklik, istikrar isteyen bir sanat olan sinemada yalnızca kendisinin değil, İslami camianın da istikrar gösteremediğine inanarak, 1994 yılında bu aşka nokta koyuyor, doktorluk mesleğine geri dönüyor.

Az buz değil 20 yılı yakın süre kafa yorulan, ter akıtılan sinema alanındaki 'iddiadan vazgeçmek', üstelik de bunu ciddi estetik eleştiriler yönelterek ve kendi filmografisi açısından da idealize edilen formun bir türlü peliküle yansıtılamadığı filmlerin eşliğinde yapmak, 1994'te Diriklik'in ciddi bir çıkmazla karşılaştığını gösteriyor neresinden bakılsa. Şöyle diyor: "Ben kendi düşüncelerimi hayata geçiremediğim gibi camia olarak da hayata geçiremedik. O beni üzdü."

'İstikrarsızlık' saptamasının 1989 ve 1990'da çekilen iki "Minyeli Abdullah" filmiyle seyirci rekorlarının kırıldığı bir dönemin hemen ardından yapılması da

ayrıca ilginç. Mehmet Tanrısever'in, "Dörtbuçuk-beş milyonun altındaki seyirci sayısı başarısızlık sayılır. İslami sinema olarak geldik, geliyoruz" denilen "Hür Adam: Bediüzzaman Said Nursi"nin iddia edilen miktarın onda birine ancak ulaşmasından sonra televizyon stüdyolarında sinir krizi geçirip bardak fırlatması da aynı istikrarsızlığa ve aynı çıkmaza işaret etmiyor mu sizce de? "Hacı Fellini" olarak lanse edilen Tanrısever'in de sinemaya küsüp küsmediğini

ise henüz bilmiyoruz!

17 yıl önce yazılan "Fleşbek", yalnızca geriye dönüklüğüyle değil, bugün için önümüze koyduklarıyla da önemli bir kitap. Örneğin İslamcı sinemacıların, Yeşilçam filmlerinin yapısından ve Yeşilçam'ın olanaklarından yararlanmak ya da yeni bir anlatıma ulaşmak için Yeşilçam'ı reddetmek konusunda yıllar boyunca yürüttükleri tartışma oldukça ilginç. Ahmet Güner'in, Mart 1963'te Çağrı dergisinde yazdığı şu satırlar da öyle: "Bugün (...) iktisadi sıkıntılar içinde bocalayan, türlü fikir ve inanç çarpıntılarını geçiren bu ülkede, sinemanın bu konulardaki teşvik gücünü anlayacak ve vereceği filmlerle Türk aydınının gözünü açacak bir sinema adamımızın bulunmayışı ne acıdır."

Diriklik'in, 'fleşbek' yaptığında Ahmet Güner'i görmesi gibi, 2012'nin İslamcı sinemacıları da Diriklik'i görmekteler. Günün birinde "Ve Allah, İslami bir sinema yarattı!" denilemeyeceğine göre, söz ettiğim çıkmazın bileşenlerinin de netleştiği söylenebilir: Köksüzlük, istikrarsızlık, küskünlük ve bir dizi fiyasko...

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

OLAĞAN ŞÜPHELİLER

90'lar sinemasının kilit taşı olan "Olağan Şüpheliler" (The Usual Suspects), senaristine ve başrolünde devleşen Kevin Spacey'e kazandırdığı iki Oscar'ı sonuna kadar hak etmiş, insanın yalana ve iknaya olan meylini keyifle didikleyen bir başyapıt.

HOMEROS'UN "ODYSSEIA" DESTANININ ODAK BÖLÜMÜ, BAŞKARAKTER ODYSSEUS'UN PHAIAK'LARIN ADASINDA ESİR

düştüğü kısım sayılabilir. Odysseus, bu yarı misafirlik, yarı tutsaklık sürecinde zor bir çaba içindedir. Adalılara kendisinin Truva Savaşı'ndan dönen bir kahraman olduğunu anlatması gerekir. Ardından onlara zarar vermek niyeti gütmeyişini, hırsız ya da katil olmadığını ispatlaması lazımdır. Üçüncü olarak, bir tepegözü öldürdüğüne onları inandırıp saygı uyandırmak zorundadır. Ancak bu üçünü başarabilirse, adalılar evine sağ salım dönebilmesi için ona bir gemi verecektir. Şairane dilini kullanarak, kâh gerçeği kâh yalanı hikayesine katık ederek uzun uzun destanını anlatır Odysseus. Adalıları saygı, sevgi ve korku sacayağında büyüleyip, kandırmayı başarır.

"Olağan Şüpheliler" kendinden önceki bir başka eseri andırıyorsa eğer, "Odysseia" olmalı bu. Filmin merkezinde yer alan sorguda Roger Kint'in (Kevin Spacey) anlattığı hikaye, dinleyicisi Dave Kujan'ın (Chazz Palminteri) beklentilerini karşılamak için uydurulmuştur besbelli. Aynı Odysseus gibi, Kint de Kujan'ı duymak istediği hikayeyle besleyerek, ajanın kendisini salıvermesini sağlamaya çalışmaktadır. Kujan'ın varsayımlarını ve zihinsel kapasitesini beslemek üzere bir öyküdür bu. Hakikat değildir.

"Olağan Şüpheliler"i bir şaheser kılan; hakikat, yalan ve ikna kavramlarını irdelemesi kadar, sinemasal gerçekle kurguyu klas bir üslupla iç içe geçirebilmesidir de. Film, seyirciyle oynar. Fakat bunu seyirciyi aşığılamadan ve kendi zekasıyla sarhoş olmadan yapar. Filmin başında Dean Keaton'ın

(Gabriel Byrne) vurulduğunu görürüz. Kint, sorgu odasında Keaton'ın öldüğünü gözüyle görmediğini, sadece silah sesini duyduğunu söyler. Bu noktada kendi teorisine, yani Keaton'ın aslında tüm ekibi oyuna getiren Keyser Söze olduğuna inanan Kujan; Keaton'ın ölmediğini, kayıplara karışmak için yarım akıllı Kint'i sahte görgü tanığı olarak geride bıraktığını söyler. Gerçek, Keaton'ın bize gösterilen ölümü müdür? Eğer öyleyse bu, Kint'in yalan hikayesinin doğru olduğu anlamına gelir. Yok eğer Kujan'ın sözü doğruysa, o zaman filmin başında bize gösterilen gerçek değil, Kint'in anlatacağı öyküye dair bir 'flash forward' demektir. "Olağan Şüpheliler", önce seyirciyi şüpheye düşürür. Bir şey gösterir. Sonra bunun yalan olduğunu ispatlamaya çalışır. Nihayet filmin sonunda yalan olduğunu ispatlamaya çalıştığı şeyin aslında gerçek olduğunu ortaya koyar.

Filmin başına dönersek, bu yalan talebinin aslında Kujan'dan geldiğini fark ederiz. Kujan, Kint'e hiçbir zaman "Bana gerçeği anlat" demez. "Anlattıklarına ikna et beni" der. İlk başta hikayeyi inandırıcı bulmamıştır ama hakikatle de ilgilenmemektedir Kujan. Sadece Kint'ten öyküyü daha şaşırtıcı kılmasını ve detaylarla zenginleştirmesini diler. Onun için anlatılanın inandırıcı olması yeterlidir. Bir şey ikna ediciyse, gerçek odur otomatikman. Kujan'ın bu temel savını gören Kint'in işi kolaylaşır. Kint, Orhan Pamuk'un "Benim Adım Kırmızı"da kendini betimlediği son cümleyle betimlenebilir: "Hikayesi güzel olsun da inanalım diye kıvırmayacağı yalan yoktur." Film, sadece gerçeğin insanı ikna edebileceği savını çürütmeye girişir.

Kint'in yalanının, dinleyicisinde rahatlıkla karşılık bulmasının bir başka sebebi şüphesiz

insan doğasının yalana olan yatkınlığıdır. Dinleyici, yalanın zekası altında ezilmediği ve yalanı algı çerçevesine sığdırabildiği sürece, onu gerçek sanmaya meyillidir zira. Keaton'ın esas suçlu olduğuna kendini çoktan inandırmış Kujan'a sahte hikayeyi sunmak, Kint için zor olmaz. Yapması gereken, Keaton tarafından kandırılmış rolü yapmak ve Keaton'ın kandıramadığı Kujan'ın kendisini zeki hissetmesine yol açmaktır. Oysa kazın ayağı hiç öyle değildir ve Kint bir noktada Kujan'la dalga bile geçer: Keaton'ın neden Keyser Söze efsanesine inanmadığını açıklarken, adamın eski bir polis olduğuna değinir: "Polisler için çözüm her zaman basittir. Suç işlendi mi işin arkasında karanlık bir şebeke, güçlü bir adam ya da gizem aramazlar. Suçu işleyenin A kişisi olduğunu düşünürler ve onu ispatlamak için çalışırlar sadece."

Kint düpedüz, Kujan'ı tarif etmektedir. İnanmak istediği gerçeğe inanan, Kint'in hikayesinden çok net bir beklentisi olan, bu beklentiyi karşılayan çelişkisiz bir öykü sunulunca, kendini zeki ve tatmin olmuş hissedecek adamın zavallılığının altını çizmektedir. Malum, Kujan'a anlattığı hikaye, ajanın duvar panosundan kopup gelir. Adamın bilinçaltına yerleşmiş bir arzudur o hikayeyi dinlemek. Kint'in yaptığı, yıllarca farkında olmadan duymayı beklediği öyküyü anlatmaktır ona. Duvarına asılmış gizemlerin, evrak parçalarının, notların, kapanmayan dosyaların, yakalanamayan suçluların tek bir öyküde birbirine bağlanıp basit bir açıklamayla çözümlüvermesidir. ("Aslında Keaton, Keyser Söze ydi.") Panonun nihayet işlevini yitirip Kujan'ın karmaşık zihninde işgal ettiği yeri boşaltmasıdır. Haliyle, Kujan'ın böyle bir hikayeyi dinlemeye çok çok ihtiyacı vardır. ■

BİR MUCİZEDİR YAŞAMAK

Emir Kusturica'nın Cannes'de Altın Palmiye için yarışan 2004 tarihli filmi, hayatın yanında yer alan ve 'insana inanan' rengârenk bir umut masalı. Kimileri tarafından eski yapıtlarının tekrarı gibi görülse de, gayet olgun bir iş olduğunu izleyince anlıyorsunuz.

1 1981 TARİHLİ "DOLLY BELL'İ ANIMSİYOR MUSUN?" (SJEČAS LI SE DOLLY BELL) VE 1985 YAPIMI "BABAM İŞ GEZİSİNDE" (OTAC NA

Sluzbenom Putu) ile tanıyıp sevmiştik onu. Saraybosna doğumlu Emir Kusturica, Balkanlar'daki hayatın, değişimin, coğrafi duyarlıkların, sistemin ve tarihin bireye ettiklerinin, toprağının hüznü ve acılı resmini çizebiliyordu. Yerel olandan yola çıkıp, evrensele kolayca ulaştığını fark ettik. Samimi, dürüst, güçlü bir sinemacıyla karşı karşıyaydık. Yetenekli ve 'meselesi' olan yönetmenlerden Kusturica, son dönemde hayli ağır eleştiriler aldı. Çoğu muhafazakar ve milliyetçi kanattan gelen bu eleştiriler onu ırkçılıkla suçluyor, anti-empyralizme inanmış sosyalist sanatçı, gelen saldırılara muhatap kalıyordu. 'Halkların kardeş olduğu Yugoslavya'nın birliğini savunan sosyalist ideal'e bir saldırıydı bu; dolayısıyla Kusturica'ya. İşte usta yönetmen, bu tartışmalar alevlenmeden 2004'te çektiği "Bir Mucizedir Yaşamak"ta (Zivot Je Cudo sanki bütün bu eleştirilere cevap veriyor.

Aynı toprakların insanların birbirini yediği acılı savaşı eşeliyor Kusturica. 'En gerçek şeyin birlikte kalmak ve yaşamak' olduğunu hatırlatarak. Anlamsız hırslar uğruna, dünyada oynanan kirli oyunun uzantısı olan savaştan ve katmanlı kültürün nasıl bölünüp ayrıştığından bahsediyor. Yaşamın kendisinin büyük bir mucize olduğunu hatırlatıyor ve insana sunulan bu hediyein yine insanlar tarafından nasıl geri çevrildiğini... 90'ların başında, AB ve ABD katkısıyla, Avrupa'nın ortasında, Balkanlar'da geçen acı anları yansıtıyor perdeye. Mizah duygusunu, dolayısıyla

zekasını konuşarak yaklaşıyor olaylara. Tarihin tanıklığını, 'içerden' ve yanlı yapıyor; yaşamın yanında yer alıyor.

Bosna'dayız. Yıl 1992. Belgradlı Sırp mühendis Luka; eşi Jadranka ve oğlu Milos ile şehir merkezinden uzakta, bir dağ köyünde yaşamaktadır. Luka, bölgeyi turist cennetine dönüştürecek tren yolu inşaatında çalışacaktır. Milos, futbolcu olmak istemektedir. Kızılyıldız'da top koşturmaktır en büyük düşü. Jadranka, büyük şehirden ve büyük tutkusu müzikten uzağa düşmüştür; bu yüzden kocasını suçlamaktadır. Arada histeri nöbetlerine kapılan kadının tek uğraşı, muhteşem manzaraya sahip yamaçtan, aşağıda uzanan rengârenk ovayı seyrederken arylar söylemektir. Hayat sürmektedir bir şekilde fakat savaş da yakındır. Luka, savaşın çıkmayacağını söyler etrafındakilere; yaşamın gücüne, iyiliğe ve insana inanmaktadır çünkü. Oyun oynamak, hayal etmek ve sevmektir gerçek olan Luka'ya göre, oysa gerçekler tahrip edicidir ve çoğu zaman acı verirler.

Önce Milos'a askerlik çağırısı gelir. Genç adam futbol hayallerini bir süreliğine, belki de sonsuza dek rafa kaldırmalıdır. Jadranka ise köye uğrayan Macar bir müzisyenle kaçır. Doğuştan iyimser ve umut dolu olan Luka, ailesinin geri geleceği günü sabırla beklemektedir. Jadranka geri gelmez, Milos ise esir düşer. Bir gece Luka'nın kapısı çalar. Gelen bir Sırp askeridir; yanında Luka'nın hastaneden tanıdığı Müslüman hemşire Sabaha vardır. Kısa sürede Luka, genç ve güzel Sabaha'ya âşık olur ama kadın, 'karşı' taraftan bir esirle takas edilmek üzere Luka'nın yanındadır. Üstelik

takas edileceği esir de oğlu Milos'tur.

Kusturica, acı ve felakette dolu savaş panoramasının önünde saf ve gerçek bir aşkı anlatırken oldukça samimi. Luka ve Sabaha'nın içten sevgileri, insanlık dramına başarıyla yedirilmiş. Köy hayatının sadeliği, yaşamın sakin akışı, naif tipler ve Balkanlar'a özgü o coşkulu müzik. Kurulan sofralar, danslar ve hüznün ortak paydaları, en acı his olan ayrılık, insanı yiyip bitiren, adına çaresizlik dediğimiz o 'ne yapacağını bilemez'lik hali. Öte yanda, insana mucize olarak sunulan armağanın anlaşılabilmesi. Kusturica, bunları anlatırken umuttan yana taviz vermiyor. Akıl ile birlikte yürüyen mizaha asla sırtını dönmüyor. Aksi takdirde, 'insan' kalınamayacağını farkında. Karikatür kıvamındaki tiplerle, iyi ve kötü olanı ortaya koyuyor. Alçak sesle, bağırarak yapıyor bunu. Yanında olduğu ve desteklediği tek gerçeklikse, 'yaşamın' ne denli güçlü olduğu...

Müziklerde de Kusturica imzası var. Bu kez Goran Bregovic yok yanında. Klarnetler, kemanlar, davul ve trombonlar. Müziğin coğrafyayla kesişen güzelliği. Kimilerince, Altın Palmiye için yarışan Kusturica filmine, eski yapıtlarının tekrarı niteliğinde bakılsa da, olgun bir iş olduğunu düşündürüyor yapım. Çok ciddi bir meseleyi, karanlığı, insanın üzerine çöken umutsuzluğu ve bu yok edici oluşların omuz başında aniden beliren umudu, sevgiyi ve aşkı, yerinde tespitlerle anlatıyor yönetmen. Yaşamın zorlaştığı her an, insanın kendi kendine fışıldanışının müziğini yapıyor. Yaşamak diyor, her şeye rağmen bir mucizedir. İnadına sevmek gerek, bombalar yağsa da bir yandan!

BİSİKLETLİ ÇOCUK

ORJİNAL ADI Le Gamin Au Vélo

YÖNETMENLER Jean-Pierre Dardenne,
Luc Dardenne

UYUNCULAR Thomas Doret,

Cécile De France, Jérémie Renier

YAPIM/SÜRE 2011 Bel, Fr, İta, 87 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD Fransızca (T.A.)

ŞİRKET Tiglon (Bir Film)

Dardenne
Kardeşler'in Cannes'dan
"Büyük Jüri" ödüllü
filminin kendisi bir
ödül gibi!

BİSİKLETLİ ÇOCUK" BABASIZ BÜYÜMEK ZORUNDA OLAN AMA BUNU kabullenmek konusunda büyük direnç gösteren Cyril'in yürek burkucu hikayesini anlatıyor... Cyril hep kırmızı giyiyor... Bu kırmızı tişörtleriyle dışarı yansıttığı içindeki o öfkeyi ve inatlı bir türlü bastıramıyor... Bir babası varken babasız büyümek zorunda olmasını anlayamıyor... Hızla ve hırsla çeviriyor bisikletinin pedallerini, sanki bir an önce büyümek ister gibi... Ona sahip çıkmak isteyen Samantha adlı genç kadınla bir uzlaşma sağlaması için Cyril'in içindeki öfkeyi öldürmesi gerekiyor... Böyle bakınca finalde gerçekleşen 'sahte' ölüm daha da belirginleşiyor sanki...

Bu enfes film küçük bir hikayeyle izleyenleri nasıl da büyüleyebileceğini o kadar güzel anlatıyor ki... Belçikalı usta kardeş yönetmenler Jean-Pierre ve Luc Dardenne, kolaylıkla depresifleşebilecek bu hikayeyi sıkmadan ve en doğal haliyle sunmayı ustalıkla başarıyorlar. Üstelik ilk defa filmlerinde çok öne çıkmasa da

müzik kullanmışlar. Titizlikle seçilen birkaç klasik müzik bestesi kullanıldıkları sahneler masalsı bir duygusallık da katmış... Böylece filmin duygusal dünyası bir Dardenne Kardeşler filminde ilk kez bir dış etkenle desteklenmiş!

Sahneler arasında sürekli pedal çeviren, koşan, hep hareket halindeki hiperaktif Cyril rolünde harika bir oyunculuk gösterisi sunan Thomas Doret tüm izleyenlerin gönlünü çalıyor. Karşınızda görerseniz sarılmak için bir saniye düşünmeyeceğiniz bir performans gösteren Doret filmin gücüne güç katıyor. Buna karşılık yönetmen kardeşler Cécile De France'ın canlandırdığı Samantha karakterinde biraz cimrilik yapmışlar... Samantha'nın bu 'zor' çocuğa karşı duyduğu yoğun annelik duygusunun temelini bulmak konusunda işin büyük kısmı seyirciye bırakılıyor adeta...

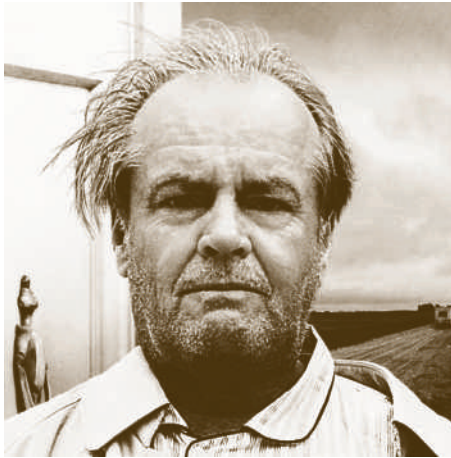
Filmi bir gerilim filmi olarak izlemek de mümkün. Çünkü senaryo Cyril'in başına her an kötü bir şey geleceği hissi vermekte...

Keşke Samantha karakterine -fazla değil- birazcık daha olanak verilseymiş...

"Film çekmek insanın farklı yaşlarda kendi fotoğrafını çekmesi gibi bir şey. Hepsi farklı görünür, ama aslında hepsi aynıdır."

Wong Kar-Wai

altıyazı
AYLIK SİNEMA DERGİSİ

"Sinemayla büyüyenlerin dergisi"
Her ay bayilerde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

DEVLERİN GÜNAHI

ORijINAL ADI There Be Dragons

YÖNETMEN Roland Joffé

OYUNCULAR Charlie Cox, Wes Bentley,

Dougray Scott, Olga Kurylenko

YAPIM/SÜRE 2011 ABD-Arj.-İsp., 118 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İng. ve 2.0 DD Tr.

ŞİRKET As Sanat (Özen)

"Devlerin Günahı"
her açıdan zayıf ve
önceki filmlerini
mumla aratan bir
Roland Joffé filmi...

ROLAND JOFFÉ, 2000'DE ÇEKTIĞİ, FİLMOGRAFİSİNİN EN PARLAK HALKASINI oluşturan "Vatel" dışında, özellikle içerikleriyle hep tartışmalı işlere imza atmış bir yönetmen. "Ölüm Tarlaları" (The Killing Fields, 1984), "Misyon" (The Mission, 1986), "Zevk Şehri" (City of Joy, 1992), "Kırmızı Leke" (The Scarlet Letter, 1995), ses getiren, eni konu heyecan verici ve iyi bir işçiliğe dayanan filmler olmakla birlikte, Batılı bakış açısının dünyanın geri kalanına ve tarihe yaklaşımının belirgin zaaflarını taşımaktaydılar. Geçen yıl sinemalarımızda gösterime giren "Devlerin Günahı" ise her açıdan en zayıf ve neyi nasıl anlatırlarsa anlatsınlar, öncekileri mumla aratan bir Roland Joffé filmi.

Bir gazeteci, ölüm döşegindeki babasıyla ilgili bir araştırmaya atılıyor ve bulguları onu İspanya İç Savaşı'na kadar götürüyor. İşin içinde Opus Dei tarikatı, iç savaşta düşman saflarda çarpışan dostlar ve yakıcı bir aşk da yer alıyor.

Gerçek bir karakterin öyküsünden kurgulanan "Devlerin Günahı", son yıllarda edebiyat ve

sinemada ciddi anlamda silkelenen (bkz. "Da Vinci Şifresi") Katolik Kilisesi'ne iade-i itibar gayretine kapılmış, sıkıcı bir anlatıma sahip, bir türlü tempo kazanamayan, tek boyutlu bir propaganda filmi. Ciddi bir araştırmaya girişilse İspanya İç Savaşı'nı konu alan filmler listesinin en alt sıralarında yer kapacağına da hiç kuşku yok.

Hani, oyuncu kadrosu da pek fena sayılmaz ama sonuç gerçekten iç açıcı değil. Örneğin "Pan'ın Labirenti"nden sonra Cumhuriyetçilere ve faşistlere yaklaşımı da doğrusu sinir bozucu düzeyde. Joffé, "Ölüm Tarlaları"ndaki anti-komünist motivasyonunu bu kez İspanya tarihine el atarken de tekrarlamak istemiş ama ne de olsa aradan 27 yıl geçmiş durumda. "İspanya İç Savaşı Filmleri Koleksiyonu" yapmıyorsanız ya da katıksız bir Roland Joffé hayranı değilseniz, seyretmeseniz de olur. [2]

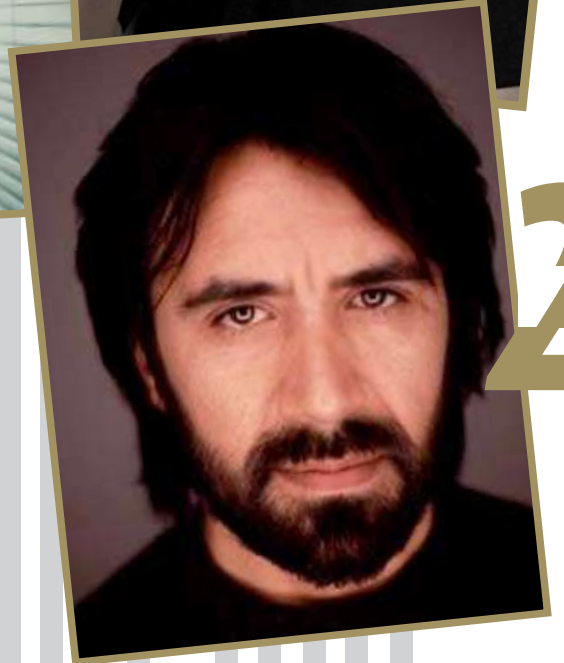
Olga Kurylenko... Olga Kurylenko... Olga Kurylenko...

"Cumhuriyetçi çeteler kiliseleri ateşe verip rahipleri sokaklarda vurmaktaydı" (Basın bülteninden)

"SİNEMACILIK VE FİLMCİLİK YARARINA BAĞIMSIZ İLETİŞİM PLATFORMU"

sadibey.com

1 - Yozgat Blues

"Uzak İhtimal" filmiyle hatırı sayılır bir başarı yakalayan Mahmut Fazıl Coşkun, yeni filmi "Yozgat Blues"un çekimlerini bitirdi. Filmle ilgili elde pek bir ayrıntı yok. Sadece, filmde Yozgat'ta yaşayan bir berber kalfasının şehre gelen bir şarkıcı ile yaşadığı ilişkinin anlatılacağı biliniyor. Senaryosunu Tarık Tufan'ın yazdığı filmin özelliği ise Yozgat'ta çekilen ikinci yapım olması. İlk film, hatırlanacağı üzere Bülent Pelit'in "Martılar Açken"iydi.

2 - SekSek söyleşileri

Beyoğlu'ndaki SekSek Bar, bir süredir sinemacıların uğrak yerlerinden biri. Vizyona giren yerli filmlerin, yönetmen ya da oyuncular, film gösterimdeyken mekana söyleşiye gidiyor. Uygulama da şöyle: Önce seyirciler gidip filmi izliyor, sonra da mekanda elde biralılar sinemacılarla söyleşi başlıyor. Bugüne kadar Zeki Demirkubuz, Onur Ünlü, Cansu Dere, Meltem Cumbul, Yüksel Aksu, Emrah

Serbes gibi isimler katıldı bu söyleşilere. Takip etmek isterseniz: <http://www.facebook.com/groups/seksek>

3 - Zeynep Özbatur'dan isyan!

Her yıl Cannes Film Festivali öncesi, kimi kısa filmlerin, festivalin Short Film Corner'ında gösterilecek olmasının bir başarı öyküsü gibi sunulmasına yapımcı Zeynep Özbatur da isyan etti! Yazdığı bir yazı ile kısa filmcilere, bu tür yanlış anlaşılacak tanıtımlara yüz vermemelerini salık verdi. Okuyunca söylediklerine hak vermemek elde değil. <http://yapimlab.blogspot.com/2012/04/birkac-haber-cannes-kisa-film-vs.html>

4 - Güneye Bakan Duvar

Bir süredir sinemadan uzak duran Kutluğ Ataman, yeni bir film projesi için kolları sıvadı. Filminin adı "Güneye Bakan Duvar".

Türkiye taşrasında bir kadının yaşadıklarını anlatacak Ataman. Umarız kimi projeleri gibi çekmecede kalmaz da hayata geçebilir bu film.

5 - Sean Connery İstanbul'dayken

Daniel Craig, İstanbul'da neler yaşar bilinmez. Ama ilk James Bond Sean Connery, "Rusya'dan Sevgilerle"nin (From Russia With Love) İstanbul'daki çekimlerinde ilginç deneyimler yaşamış. Bir kısmı dönemin gazetelerine de yansımış. <http://turknostalji.com/haber/007-james-bondun-istanbul-anilari-433.html>

SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK
BİLGEHAN ARAS'LA 7. CADDE HER ÇARŞAMBA 22.00 - 00.00 ROCK FM 94.5'DE

“ Filmler kurgulanmalıdır. Bir deneyim olarak 'Ölüm Kararı' (Rope) belki affedilebilir, ama aynı tekniği 'Kapri Yıldızı'nda (Under Capricorn) uygulamakta ısrar edişim büyük bir hataydı. ”

Alfred Hitchcock